

AMINTIRI FRUMOASE CU BELDITE SI SCOBARI!

luni, 25 martie 2019

Prima dragoste a copilriei mele a fost pescuitul sportiv, iar în unele cazuri, chiar și cel mai puțîn în sportiv.

Copil rînd pe malul frumosului rîu Cara_ am ajuns să deslușesc tainele și îndeletnicirile acestei pasiuni încă de la o vîrstă foarte fragedă, iar dintre toate speciile de pești care trăiesc la noi în rîu cel mai mult m-a marcat pescuitul scobarului, deoarece era una dintre speciile cele mai greu de prins.

Pescarul trebuie să stea mai tot timpul cu lanseta (undea) în mînă, iar mîncătura scobarului la momeala prezentată este adesea greu de observat, fiind una dintre cele mai fine mîncături ale peștilor pășnici din țara noastră. Cele mai bune rezultate la pescuitul scobarului le-am avut la începutul lui septembrie până tîrziu în octombrie sau chiar decembrie, dar scobarul se poate captura foarte bine și primăvara, în lunile februarie și martie, înainte de boala când femelele își depun icrele.

Momeala mea preferată a fost și va fi întodeauna viermele de carne, pâinea înmuiată în lapte și unele cereale precum grîul și porumbul. Iar cum ieșirile și aventurile mele de pescuit sunt de ordinul sutelor chiar a miilor, am să vă împărtășesc una mai specială, petrecută cu mulți ani în urmă pe malul minunatului nostru rîu Cara_. Era pe la sfîrșitul lunii februarie și nu am așteptat mult topirea zăpezii din zonele munților, deoarece și acest fapt va crea foarte mult debitul rîului, iar apa va deveni foarte murdară și imposibil de pescuit. Ca zonă de pescuit am ales una mai liniștită, în aval de comuna Cara_ova, înspre Goruia. M-am trezit dimineața devreme, mi-am făcut cafeaua, am luat ranița în spate, belele de pescuit și am plecat pe jos într-o lume cunoscută numai de noi, pescarii hoinari, oamenii împătimiti și dedicați trup și suflet pasiunii. Era o dimineață geroasă cu câteva grade sub zero când m-am aventurat de unul singur pe malul rîului Cara_ la un pescuit de scobar și beldi (bîrzac), aceasta din urmă fiind singura specie la care puteam spera la ceva rezultate acceptabile pe o asemenea vreme. Am ales un loc cu apă lină și adînc de aproximativ 1-1.5 m, am nădit locul bine și m-am apucat să-mi pregătesc belele cu care urma să pescuiesc. Între timp am adunat și ceva lemne cu care am făcut un foc mic, și „pescăresc” îi zic eu, pentru a mă putea încălzi din când în când. Am montat o lansetă la montură fixă, iar ca momeală am folosit un peștișor viu, boiană (bojanka), primul prins la viermuș, în speranța capturii unui clean sau pstrăv mai mare.

După primele ore de pescuit am adunat aproximativ 30-40 de beldi și un singur scobar, dar am avut și un atac la montura fixă care s-a soldat doar cu pierdere de peștișorul momeală. Am încins focul și am ascuțit două șepci în care am înfipt puștină niște cârnați de cas. După ce m-am delectat cu aceste bunătăți, am trecut iar la pescuit, în speranța vreunei capturi mai mari. Scobarul, mai leneș în această perioadă a anului, nu a fost prea activ, am prins doar doi mai rîși, iar beldi le nu mai pescuiam, deoarece prinsesem îndeajuns pentru o saramură la borcan. În schimb, am avut parte de o surpriză la lanseta cu montură fixă la peștișor, am fost pe fază la atacul peștelui și am înepat ferm în momentul potrivit. De această dată pe tele nu a mai avut nici o șansă. După un drill superb de vreo 5 minute am adus la mal un pstrăv de munte foarte închis la culoare, de aproximativ un kilogram și 50 de cm.

Înfrigurat până în mînușele oaselor, dar fericit până în adîncul sufletului, mi-am strâns înceti-or lucrurile și am plecat spre cas, astfel căptînd unei noi aventuri memorabile pe malul Cara_ului.

Petru Miloș

